

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.



Missionsförbundet

ILLUSTRERAD TIDNING

för Svenska Missionsförbundets yttre mission

1 Febr. 1911

Redaktion:
WILH. SJÖHOLM :: J. E. LUNDAHL

Nr 3. Årg. 29

Religiös diktning hos hedningar och kristna i Afrika.

Av pastor E. Berlin.

Översättning från tyskan för denna tidning.

Religion och diktning stå i nära för-
ening med varandra. Den religion,
som behärskar hjärtat, driver till dikt-
ning, och diktningen tjänar till religio-
nens förhärlikande och befastande. Så
har fallet varit såväl hos israeliterna som
hos Greklands och Indiens gamla folk.
Under tider, då det religiösa livet bland
ett folk gjort ett uppsving och fördjupats,
har även den religiösa diktningen gått
framåt. Kristendomen har som en
den tacksamma glädjens och det världs-
och tidsomfattande hoppets religion
framkallat en ny poesi. Reformationen,
pietismen, trons förnyelse efter ratio-
nalismens perioder, allt har inverkat
på den andliga diktningen. Skulle icke
då missionshistorien framvisa dylikt
hos nykristnade folkslag? Skulle icke
det genom den kristna tron riktade
och fördjupade andelivet komma till
synes i en ny nationell religiös diktning?
En blick på några missionsområden
i Afrika bekräftar detta antagande.

Redan i början av den sydafri-

kanska missionsverksamheten se vi
något därav. Van der Kemp, en av
Sydafrikas första missionärer, vann en
kaffrer vid namn Untsikana för kris-
tendomen. Denne man ägde poetisk
begåvning och kan sägas vara Sydaf-
rikas förste kristlige sångare. Om kaff-
rernas poesi säger missionsdirektor
Wangemann, att deras sång vid lekar
är ett tjut och vid krigståg ett vrå-
lande. Nästan alla deras melodier gå
i moll och låta, som de ej hade något
slut. Folkvisorna sakna ofta egentligt
innehåll, men under stort tålmod åter-
upprepas texten väl en halv timme.
Då ser man i Untsikanas sånger ett
väldigt framsteg.

Untsikana gick omkring bland sitt
folk, sjungande, predikande och bed-
jande och beredde så väg för Herren.
En av honom bildad församling av
150 själar slöt sig efter hans död till
en skottsk missionär — ett tecken på
att hans verksamhet ej var utan frukt.
Kaffrerna sjöngo gärna hans sånger.

Hans melodier äro upptecknade, men om de användas i dag är ej bekant.

Underligt — så tidigt tändes ett diktarljus, men släcktes snart åter. Unsikana skulle ej få någon efterföljare. Sjungit ha dock de unga kristna församlingarna i Sydafrika, men det är missionärerna, som givit dem sångerna. Dels ha de översatt sånger från europeiska språk, dels diktat själva. Några enstaka infödda ha emellertid författat sånger, men dessa äro ej bekanta.

Helt nyligen ha de gamla zulusångerna blivit mera uppmärksammade. Vid den konferens, som svenska kyrkans missionärer år 1908 hade i Oskarsberg, höll fröken Hedvig Posse ett föredrag öfver »inhemska zulumelodier», vilka samtidigt på ett egendomligt sätt åskådliggjordes. En skara gossar, som blivit inövade av en evangelist, gingo fram och tillbaka framför verandan, där missionärerna sutto, och sjöngo de gripande sångerna, som från gamla tider gått från släkt till släkt. Rytm och takt framträdde i varje rörelse och varje ton. Vid åsynen av detta framkastade fröken Posse den frågan, om det ej skulle löna sig att samla och bevara dessa gamla melodier. De närvarande bejakade frågan, och fröken Posse har därefter arbetat på att sammanföra dem.

En dag träffade hon i svenska kyrkans sjukhus i Dundee en före detta zulukrigare och sjöng för honom några gamla sånger samt frågade, om han kände till dem. Förundrad lyssnade han till sången, och då hon till sist sjöng sången om striden vid Isandhlwara och frågade, om han hört den, svarade han stolt: »Det var vår sång.

Vårt regemente har diktat den.» Sedan sjöng han den själv. Han kom sedan ofta till henne — de gamla sångerna voro nyckeln till hans hjärta.

Fröken Posse har även använt fonografen för att få sångerna så ursprungliga som möjligt. Tre medlemmar av en gammal hövdingfamilj ha sjungit in en massa sånger i fonografen. Några och femtio sånger, de flesta krigssånger från Tschakas, Umpandes och Ketschwajos tid, har hon sålunda upptecknat. De flesta äro korta och ha två eller tre stämmor. I varje stämma sjungas olika ord, som återupprepas i det oändliga. För att vara vackra skola de, menar fröken Posse, sjungas av en stor skara med dämpade röster.

Även på andra trakter i Sydafrika sättes värde på gamla folkmelodier. Så har en engelsk missionär beslutit sig för att samla betschuanamelodier. Det kommer kristendomen till godo, om gamla inhemska melodier kunna göras användbara för den religiösa sången. Den av främlingar införda nya religionen skulle därmed antaga, så att säga, en nationell klädnad. Varje strävan, som leder till detta mål, bör hälsas med glädje.

Den norske missionären Meeg har offentliggjort en artikel om psalmer och sånger på Madagaskar. Först talar han om den nationella diktningen. Madagasserna äro musikaliska och hava öra för harmoni. Omkring 100 nationella sånger äro samlade. De ha varken rim eller metrisk byggnad, men äga dock en viss rytm. Sångerna ha ofta en refräng, och melodierna gå i dur. Det religiösa momentet i dessa sånger är svagt. (Forts.)



FRÅN EXPEDITIONEN

Styrelsens sammanträde. | Den 17 och 18 januari var vår styrelse samlad i Stockholm. På annat ställe meddela vi något från dess sammanträde. Nytt möte kommer att hållas den 5 och 6 april. De, som hava ärenden, vilka äro av den art, att de behöva komma inför styrelsen, böra i god tid därförut insända dem till expeditionen.

* * *

Tidningens nya format. | Från flera håll ha vi erhållit vänliga erkännanden och uttalanden rörande tidningens nya format. Så t. ex. skriver en predikant-prenumerantsamlare i södra Sverige bland annat följande: »En prenumerant sade härom dagen: 'Se, nu kommer jag att läsa våra missions-tidningar. Skam till sägandes har jag förut tyckt det vara så besvärligt, att det har mången gång fått vara.' Och har det varit så i många fall — ja, då ha stora vinster vunnits för vår mission genom dessa reformer.»

* * *

En duktig prenumerant-samlare. | En sådan läste vi om härom dagen. På den tidning, i vilken vi sågo meddelandet, hade nämligen en prästman samlat icke mindre än — 228 prenumeranter för 1911. Och man må villigt erkänna, att det var ett duktigt tag för ökningen av den tidningens upplaga. För att nå en sådan siffra fordras ihärdigt arbete.

Så högt har icke någon av våra prenumerantsamlare ännu kommit, ehuru även de göra sin sak bra. Men så hava vi så många flera, och vi äro tacksamma för allt, vad de göra, för

tidningarnas spridning. Att de varit flitiga visar upplagans ökning.

* * *

En mycket viktig mission. | En av våra vänner och läsare har ett par gånger framhållit betydelsen av, att våra tidningar finnas att tillgå på folkbiblioteken och läsrummen för allmänheten. Vi föra gärna denna sak vidare och hemställa till våra läsare att se till, att tidningarna komma in på dylika platser. Det kan ske antingen på det sättet, att någon prenumererar direkt på posten för dessa platser och därigenom skänker dem tidningarna, eller ock att prenumerationsavgiften jämte tydlig adress insändes till oss, då vi skola, styra om, att tidningarna bliva sända.

Låt oss göra det goda, medan vi hava tid!

* * *

Missionen i Kongo och franska språket. | Några av vår kongomissions allra varmaste vänner ha med en viss oro uppmärksammat det, som skrivits i vår tidning rörande franska språkets införande i våra skolor i Kongo. De ha framställt den berättigade frågan, om icke detta blir att arbeta katolikerna i händer. De framhålla också den stora sanningen, att våra missionärer bliva utsända att predika evangelium för hedningarne och icke för att lära dem främmande språk. Missionsgåvorna äro också givna för evangelii utbredandes skull och icke för språkstudier.

Detta är fullt riktigt. Vi vilja också tro, att alla våra arbetares högsta och innerligaste önskan är att få se hedningarna omvända till tro på levande Gud. Men om de belgiska och franska kolonialmyndigheterna föreskriva som ett villkor för att få undervisa barnen, att våra missionärer även meddela dem någon kunskap i franska språket, så måste vi, för att vinna ett större mål, underkasta oss denna förordning. Undervisningen i detta språk blir under

alla förhållanden endast ett medel, och såsom sådant endast nödtorftigt lärt, och icke ett mål. Vi få vara tack-

samma till Gud, att hindren för vårt missionsarbete i Kongo ännu icke varit större, än att vi kunnat övervinna dem.

Från styrelsens sammanträde.

Den 17 och 18 januari hade Svenska Missionsförbundets styrelse åter sammanträde i Stockholm. Hela styrelsen var då samlad. Av de många ärenden, som då avgjordes och som till största delen komma att framläggas för konferensen i juni, vilja vi här meddela några.

Styrelsen beslöt föreslå, att missionär *C. J. Engvall*, som nu i över 15 år verkat i London i den s. k. West-End-missionen, överflyttas till Scambahour i närheten av Sunderland för att där upptaga arbete bland svenska sjömän. Den svenska sjöfarten har under senare år betydligt ökats i dessa hamnar, varför en utvidgning av sjömansmissionen i Sunderland är av stort behov. Under sommaren kommer dock Engvall med familj att vistas i Sverige.

En vid förra sammanträdet tillsatt kommitté hade nu inkommit med förslag rörande ändring av missionen i Ryssland och Kaukasien. Kommittéradets utlåtande gick ut på, att Svenska Missionsförbundet så småningom bör helt indraga missionen i Kaukasien och överföra de arbetare, som lämpa sig därför, till Ryssland. Styrelsen beslöt i överensstämmelse härmed. Förslaget medför redan nu den ändringen, att missionär *W. Sarwe* bosätter sig i Petersburg, för att han där må vara i tillfälle att konferera och samverka med de ledande männen inom den fria evangeliska verksamheten i Ryssland.

Genom Sarwes stationering i Peters-

burg blir missionär *J. A. Nyman* satt i tillfälle att ägna mera tid åt det rätt mycket utvidgade arbetet i Ingermanland.

Kinamissionärerna ha i särskilda skrivelser till styrelsen begärt anslag dels för ett par nya huvudstationer dels till flera s. k. utstationer. Likaså ha de i samband med dessa utvidgningsplaner begärt utsändandet av flera nya arbetare. Huru gärna styrelsen än ser, att arbetet växer, vågade den likväl icke besluta om att nu begära dessa anslag av konferensen. De belopp, som komma att förordas, äro jämförelsevis små.

Missionärerna hade likaledes anhållit om att få utsänt en manlig *svensk läkare*. Men då styrelsen trots alla försök icke lyckats att finna en sådan, måste frågan därom bordläggas tills vidare.

Rörande *missionen i franska Kongo* är styrelsen ännu mycket oviss, huru den kommer att gestalta sig. Det lär nämligen finnas en hel del bestämmelser i den franska koloniallagen, som synas hart när omöjliga för sådana missionärer, som icke äro fransmän, att efterleva. Verksamheten blir alltför mycket begränsad. Styrelsen vill därför avvakta närmare utredning, innan den kan komma inför konferensen med något förslag. Tills vidare måste vi emellertid fortsätta arbetet på de platser, som missionens Herre anvisat oss, vissa om, att han också i fortsättningen skall visa vägen.

Från vår yttre mission.



Kingchow Seminarium, Kingchowfu,
den 3 dec. 1910.

Kära missionsvänner!

*Tack en Herren, åkallen hans
namn, gören hans gärningar kun-
niga bland folken. Ps. 105: 1.*

Tiden går fortare än våra göromål. Nu äro vi redan inne på årets sista månad. För min personliga del är jag glad däröver, ty desto förr får jag lyfta ankar och styra hän över de svalande haven till Sveriges sköna stränder. Om längtan är starkare än någonsin, må vara förstaeligt, då min familj är där före mig.

Den 15 juli befann jag mig än en gång på Kulingbergen. För min hälsas och mina medtagna krafter skull var det ej en dag för tidigt. Efter tre dagar insjuknade jag mycket häftigt. Om detta inträffat i Kingchowfu i den starka hettan, vet man ej, vad utgången kunde hava blivit. Det är en verklig missionsgåva att äga Kuling. För min egen del har jag Kuling näst Guds nåd att tacka för, att jag ännu lever. Missionären liksom soldaten i krig är mer än de flesta andra utsatt för att drabbas av en förtidig död. Med avseende på missionären tänker jag då ej på en död lik bröderna Wikholms och Johanssons, som i Sungpu föllo offer för hedningarnes vilda hat. Nej, det är den förtidiga död, som vållas av ett ohälsosamt och ovant klimat med ty åtföljande febrar och farsoter, jag tänker på. Saknar missionären då läkare och kunniga sjukvårdare, dukar han ej så sällan under. Vad de olika missionssällskapen göra för att med läkare, god sjukvård, sanatorier, vila i

hemlandet m. m. förlänga missionärens liv och förnya hans kropps- och själskrafter, är således en viktig sak.

Som vanligt var det tillfälle till rik uppbyggelse på Kuling. För egen del kunde jag tyvärr ej deltaga däri så mycket. Min hälsa återvände endast småningom. Ja, då jag den 3 sept. begav mig ned för bergen, var jag långt ifrån stark. Det var därför ej utan fruktan, som jag ensam reste hit till Kingchowfu.

* * *

Den 10 september efter 9 veckors ferier ljöd skolklockans välkända toner, kallande oss samman till nytt arbete, till bön och studier. Lärare och elever voro alla där och hälsades välkomna. Vi voro glada över att åter mötas. Nu voro vi ej främlingar för varandra, såsom de flesta av oss voro vid vårterminens början.

Den 16 september hade jag glädjen hälsa broder Terning välkommen åter från Kuling. Men stackars Terning! Han kom hem med början till rödsot. Den 19:de var broder Wandel här och tog broder Terning med sig till Wu-chang. Och huru väl var ej det! Här kunde ej den vård lämnas honom, som han behövde. Mänskligt sett, hade han ej levat nu, om han stannat här. Vår mission står i stor tacksamhetskuld till andra missioners läkare för den hjälp de lämnat oss under årens lopp.

Det har varit mycket sjukligt i Central-Kina denna höst. Koleran förutom andra tropiska farsoter har skördat många offer. Ej så få utläningar, bland dem några missionärer, ha ryckts bort. Här i staden ha hundratals dött i koleran. Den har avtagit nu men ej upphört. Dagligen ha vi ropat till Gud, att han i sin stora nåd måtte skona oss här i skolan. Vi äro bra hjälplösa i vår ensamhet. Låtom oss

tacka Herren, som hittills hört våra böner.

Lördagen den 24 sept. hade vi festdag. Vi invigde då och öppnade vårt bibliotek. Undertecknad höll på begäran föredrag över ämnet: »Huru väcka och föröka hågen och lusten för studier?» Bibliotekets regler blevo efter föredraget betonade; ävenså framhölls bibliotekariens uppgift. Reglerna äro ej blott upphängda på väggen, utan de efterlevas ock. Alla böcker äro inom läs. Tidningarna ligga på borden i ordning med skolans stämpel på varje nummer. Vi ha flera värdefulla arbeten, och de lånas flitigt. Men ingen får behålla en bok utöver den bestämda tiden. Biblioteket äger redan omkring 400 olika arbeten med 1,300 böcker. (Det finnes åtskilliga kinesiska verk, som hava ända till hundra band vardera.)

Martin Luthers födelsedag firade vi i år liksom i fjol. Kl. 9—10,30 f. m. hölls diskussion över ämnet: »Förfallet inom den katolska kyrkan på Luthers tid med jämförelse av den katolska kyrkan i Kina under nuvarande tid.» Tredje klassens elever talade om, hur det var före reformationen, varvid de lade i dagen, att de läst kyrkohistorien med vaket sinne. De övriga eleverna talade om nutiden, det enda de kände till. Efter diskussionens slut begåvo vi oss alla ut på landet till en köping ungefär en svensk mil från skolan. Såväl under vägen som där på platsen sålde vi böcker och talade med folket om den ende Guden, världarnes skapare, vår Fader och uppehållare, samt om synden, dess följder och den Frälsare, Gud sänt i världen.

Det finnes rätt många katoliker i dessa trakter. Men deras liv och framfart i byarne har gjort dem mycket förhatliga. Då jag i köpingen gick ur hus i hus, säljande böcker och samtalande med folket, kom jag in i ett hem, där husmodern började tala om allt det onda, katolikerna tillfogat dem. »Och», tillade hon, »I talen ju om samme Gud, varför I nog ären lika

elaka som de, blott I fän komma in.» Här, ser man en av orsakerna till att vi motarbetas så bittert på nya platser. Beklagliga verklighet!

Beträffande bokspridning och bybesök vill jag nämna, att eleverna varje söndag, då vädret tillåter det, gå ut i kinesstaden eller in i mandschustaden eller ock ut på landet för att tala med folket om kristendomens sanningar. Där det gives tillfälle, predika de ock. I de flesta fall bli de väl bemötta, stundom inbjudna på te i stugorna. Endast i mandschustaden ha de blivit hindrade att tala. Där fingo de det beskedet, att inga kineser ha rätt att stå eller gå där, enär gatan och allt tillhörde mandschurerna (inkräktarne från Mandshuriet, som f. n. ha väldet i det kinesiska riket). Eleverna ha ej visat något missnöje här för. Men om det skulle brinna till något i den bittra känsla, som glöder i det fördolda emot inkträktarne, så vore det ej så underligt.

En trevlig minnesfest hade vi den 25 november, då 20 år förflutit, sedan vår kinamission tog sin början. Mellan 70 å 80 personer närvaro. Efter några inledande ord av undertecknad, sång, bön och Guds ords läsning talade läraren Cheng över ämnet: »Vad jag minnes från vår missions första dagar i Wuchang, dess första gosskola och mina studier där.» Bland annat omtalade han, att det var missionär Lunds vänlighet, som drog honom till skolan. Det var under tiden stationen byggdes, som Cheng, då 6-årig pilt, gick där och såg på och lärde känna Lund och de övriga missionärerna. En dag köpte Lund några kakor och gav honom. Då lille Cheng kom hem med dem, sade modern, att de voro mycket farliga att äta. »Utlänningen har köpt dem, de kunna icke ätas.» Men pysen var av annan tanke och sade, att då utlänningen ej rört vid dem med sina händer, kunde de ej ha blivit varken förgiftade eller förtrollade. Cheng slutade sitt intressanta och varma anförande med följande ord: »Näst Guds

nåd har jag missionärer inom vårt sällskap att tacka för, att jag nu står här. Om de ej kommit och tagit sig an mig, vad hade jag varit i dag?»

Därefter talade tredje klassens elev Ying Mengren. Hans ämne var »Min bekantskap med missionärerna Wikholm och Johansson och öppnandet av evangelii post i Sungpu.» Ying Mengren, som då var en gosse, gick ofta och såg på utlänningarna. När de talade med folket och sålde böcker, sprang han bland andra barn efter dem och gjorde spe och skrattade. »Men så vänliga missionärerna voro! Ingen, som ville vara ärlig, hade annat än gott att säga om dem!» Själv hade Ying fått sina första tankar på att bli en kristen genom ett par skrifter, som han köpt av undertecknad vid mitt besök i Sungpu våren 1898. Det var gripande att höra honom tala om Wikholms och Johanssons sista stunder.

Så talade den gamle Lu om huru Gud öppnade denna stad för evangelium samt huru han själv talade med stadens äldste, att de ej längre skulle motstå utan tillåta missionärerna att börja verksamhet här. Han tackade Gud, som genom missionärerna fört honom till tron på Kristus. Nu var han gammal — över 91 år — och hade ingen att trygga sig till. »Men jag har ej någon annan önskan, än att Jesus skall hämta mig hem till sig. I unge, tjänen honom intill Edert livs slut», slöt den åldrige lärjungen, för vilken livets sol gått upp först i sena aftonen.

Till slut gav undertecknad en historik över vår missions arbete i Central-Kina, varvid inledningsvis omtalades, att vi flyttade hit vårt intresse från Alaska, där vi förut hade verksamhet.

Sedan mötet var slut, hade vi en liten angenäm stund omkring den varma tekannan.

Efteråt har jag hört flera uttala sin glädje över 20-års-festen. Många av deltagarne hade ej förut hört om vår missions början och utveckling. Gud, dig tillkommer äran! Förlåt oss alla

brister, fel och missionssynder under dessa 20 år! Och hjärtligt tack, dyra vänner, för all bön, uppoffring och intresse! Tacken Herren, åkallen hans namn, gören hans gärningar kunniga bland kineserna! Då skola de nästa 20 åren låta oss få se ännu större ting än dessa.

Med broderlig hälsning,

Eder i Herren

S. M. Fredén.

Wuchang den 6 dec. 1910.

Kära missionsvänner!

Frid!

1 Kor. 15: 54.

»Hans andedräkt håller på att avstanna.» Så lydte det svar, vi på måndagsmorgonen fingo, då vi frågade, hur det stod till med Hu-Cheng-kien, som legat på sjukhuset i nära tre veckor och haft beständig, hög feber. Då vi strax efter denna underrättelse besökte honom, funno vi honom med nöd kämpa för att få en smula luft till sina lungor. Hans medvetande hade försvunnit. Strax efter vår hemkomst kom ett bud, som meddelade, att han »upphört att andas» (ett uttryck för att dö). Vi gingo då åter till lasarettet och funno honom befriad från sjukdom och nöd. Han sov så lugnt. Hans förtvivlade mor och far utstötte skriande smärterop över sin förlust, och det var omöjligt att tillbakahålla tårarna. Fadern är kristen men modern en hedning.

Men vem är denne Hu-Cheng-kien? Jo, det är en gosse på sexton år, som gått i vår skola här i Wuchang. Sedan han slutat hos oss, ingick han i en högre skola hos Alliansmissionen. Han var ingen hedning, utan hans liv och uppförande vittnade om, att i hans hjärta försiggått en förändring i andligt avseende. Vi veta, att han trodde på Jesus. Han var i hemmet en god son och i skolan en omtyckt och be-

gåvad kamrat. Hans levnadssol gick för tidigt ner — mänskligt sett — och vem kunde tro, att den till utseendet så friske gossen så snart skulle bli ett rov för liemannen! Han underhölls i skolan av en vän till missionen, och vi hade hopp om, att han efter avslutade studier skulle bli en Onesimus i evangelii tjänst. Men så var ej den himmelske Faderns vilja. Han hade en plats för honom i en bättre värld. Nu vilar han på en solbelyst kulle i



Hu-Cheng-kien.

församlingens begravningsplats till uppståndelsens morgon, då han skall utbyta stoftet mot en förhärligad kropp.

Vid hans begravning hade alla hans skolkamrater och den missionär, som är lärare i skolan, kommit för att betyga honom, den hänsövne kamraten och lärjungen, sin saknad, och då vi hade en liten begravningsgudstjänst i kapellet, gräto de flesta, som om det varit deras egen broder, som gått bort. Ute på den solbelysta kullen sjöngo vi saknadens och hoppets sånger.

Av missionär Davis, som är lärare vid skolan, där Hu-Cheng-kien studerade, fingo vi sedan höra, att han på sista tiden dragit sig mycket tillbaka och tillsammans med en kamrat, som tillvunnit sig hans förtroende, tillbringat långa stunder i djupare samtal om Gud. Det tyckes, som om han haft en inre förnimmelse av, att hans tid på jorden ej skulle bli lång. I sitt hem hade han ofta samtalat med sin moder om Gud och därunder många gånger talat om himmelen, dit han önskade, att även hon skulle komma. Som det var fattigt i hemmet, hade modern ofta tyckt, att han skulle söka sig någon plats, så att han kunde förtjäna något, men då hade han sagt, att Gud nog skulle hjälpa, till dess han slutat sina studier. Sedan skulle han göra, vad han kunde för hemmet. Ingen, som ej sett en hedning vid hans förhoppningsfulle sons dödsbädd, kan fatta, huru förtvivlad den arma modern var, då hon såg honom ryckas ur sina armar. Dock tro vi, att Gud genom detta slag skall få hand om hennes själ, så att det, som var henne en stor jordisk förlust, skall bli hennes största andliga vinst.

Med kära hälsningar till alla missionens vänner! I Herren

A. L. Fagerholm.

MISSIONEN I
OST-TURKESTAN

Missionär *Albert Andersson* i Kaschgar skriver i ett enskilt brev, daterat den 26 oktober, bland annat:

»Sedan jag skrev mitt förra meddelande, hava vi under Guds trofasta ledning och hjälp fått ostört arbeta på vår kära åkerteg. Hälsa och krafter har Gud givit dag för dag, och arbetet har gått, om än sakta, dock säkert sin jämna gång framåt.

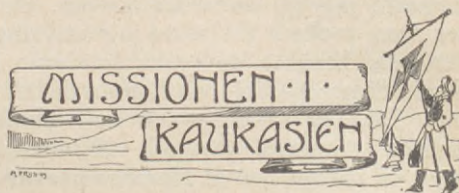
I augusti hade vi glädjen att få döpa en intelligent kines, som kom hit för något över ett år sedan. Han har varit mycket ute i världen, bland annat i Sydafrika, men aldrig hört Kristi evangelium, förrän han kom hit. Mätte Herren få behålla honom i sin sanning.

Motgångar och sorgeämnen ha vi ock erfarenhet av. Vår nattvakt, en till åren kommen man, lyssnade med stort intresse till evangelium och försummade aldrig ett möte. Han kunde sitta i timal och tala om »Jesusläran» med sina vänner. Men en dag tog den stackars mannen in till sig på missionsstationen, där han hade sin bostad, en av dessa opiumrökande offentliga kvinnor, som översvämma städerna härute. Jag tillsade honom att sända bort kvinnan och talade allvarligt med honom, men ingenting hjälpte. Han behöll henne och måste då flytta från missionsstationen. Nu är han borta, en förfallen stackare och ett oemotsägligt bevis för, huru förfärande farligt det är att släppa efter för frestelsen och leka med synden.

Barnen i våra skolor, särskilt de, som äro upptagna och underhållna av missionsvänner i Sverige, arta sig synnerligen väl.

De kinesiska s. k. mandarinskolorna synas icke bliva till så stor belåtenhet, än så länge åtminstone, för de föräldrar, som ha sina barn i dem. Allmänt klagas över, att aktning och vördnad för föräldrar försvinner. I varje skola sammanföras 40 à 60 barn. Skolan är inhägnad med höga murar, och vakt står vid porten. Ingen får slippa ut utom på söndagen. Alla barnen ha gemensamt sovrum och liten eller ingen tillsyn. Ha de sedan, som mångenstädes är fallet, en slö, opiumrökande lärare, så förstås, att tillståndet ej kan vara det bästa. I byarne omkring gamla Kaschgar finnas redan 18 skolor, där muhammedanska barn av kineserna uppfostras på detta sätt. Mat, kläder och skolmaterial bestå myndigheterna. Att muhammedanerna

klaga över, att deras barn på detta sätt göras till kineser, må man ej förundra sig över.



Tiflis den 4 jan. 1911.

Kära missionsvänner!

Guds frid!

Åter äro vi inne på ett nytt år. Tiden ilar fort, men den går åt rätt håll. Snart är kampen och mödan för alltid slut. Segern och vilan återstå i Guds paradis. O saliga hopp!

Nyårsafton hemkom jag från en predikoresa i norra Kaukasien. På samma gång jag härmed tillönskar alla missionsvänner Herrens välsignelse på det nya året, vill jag också säga ett par ord om denna resa.

Det såg icke lovande ut, då jag begynte densamma. Jag har varit med om mycket vid resor i tredje klass på Rysslands järnvägar, men denna gång gick det över alla gränser. I en avdelning av vagnen, där det egentligen var plats för åtta personer, instuvades 24 passagerare, om jag medräknar de tre jakthundar, som lågo under bänckarna. Att så många kunde inrymmas, har delvis sin förklaring däri, att de ryska vagnarna äro något högre och bredare än de svenska. Närmast under taket i vagnen finnas hyllor för bagage, men de äro så stora, att passagerare ofta krypa dit upp och lägga sig. Dessutom äro ryggstöden i vagnarne så inrättade, att de kunna slås upp till liggplatser. Och därjämte har man de vanliga sittplatserna. Nu var allt upptaget från golv till tak med passagerare, säckar, bylten och hundar. De flesta av passagerarna bolmade och rökte nästan oupphörligt. I denna at

mosfär och trängsel gällde det att hålla ut i över 18 timmar. Men även det gick.

Efter några dagars uppehåll i Baku fortsatte jag till norra Kaukasien. Under fem veckors tid reste jag omkring där och besökte de ryska bröderna i Terski-Stawropolski- och Kuban-distrikten. Det var stormigt och kallt på de ändlösa stäpperna. Överallt vid mötena fingo vi glädja oss åt Herrens närvaro och välsignelse. Många utomstående besökte sammankomsterna, och ordet syntes verka på deras hjärtan. Min resa gällde huvudsakligen stundisterna, men även molokaner och baptister inbjödo mig där och var till sina lokaler. Något hinder från myndigheternas sida förekom ej. Ställningen är dock för närvarande ganska tryckande för de troende. Men trots allt gör evangelium sitt segertåg genom landet.

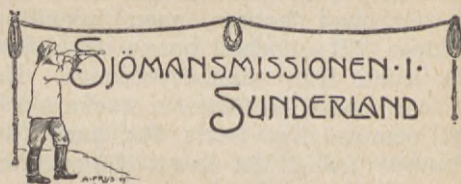
En del av de trakter jag besökte hade förliden sommar hemsökts av gräshoppor. De drogo fram på ett område av 200 kilometer i bredd, och deras tåg kan förliknas vid en härs frammarsch. De voro så många, att de övertäckte marken flera tum i höjd. Massvis vältrade de sig fram. På flera ställen grävde man djupa kanaler, som fylldes med halm och påtändes. Men intet kunde hindra deras framfart. Förtrupperna slukades av elden, men de andras fältrop var: framåt, framåt. Om-sider fylldes kanalerna av gräshoppor, elden dämpades och eftertrupperna tågade triumferande över sina kamrater för att kasta sig över de rika sädesfälten. Varhålst de kommo över ett sädesfält, fanns efter några timmar intet kvar utom den svarta mullen. De trängde in på gårdarna, in i trädgårdarne, uppför väggar och stängsel. Stod någon brunn öppen i deras väg, så fylldes den snart av dess svärmar, ty vika kunde de icke. — Ryssland är i många avseenden ett rikt land, men det är också rikt på hemsökelse av varjehanda slag.

Ovissheten med avseende på de evangeliskas ställning och rättigheter håller

ännu i sig. Det evangeliska seminariet i Astrachanka har varit stängt under hela detta läsår. Man har emellertid nu lyckats finna tvenne lärare, som gillats av regeringen, och det är hopp om, att skolan kan öppnas till hösten. Pastor Jack, som verkat i Astrachanka och förestått seminariet, är förbjuden att predika. De olika religiösa riktningarna härute bedja om och vänta på bättre förhållanden enligt den grundriktning, som angavs i det kejserliga manifestet år 1905. Hos oss i Kaukasien fortgår arbetet som förr.

Kommen ihåg oss i bönen! Herrens frid regere allas våra hjärtan!

Eder ringe
With. Sarwe.



Kära missionsvänner!

»Guds frid, som övergår allt förstånd, skall bevara edra hjärtan och edra tankar i Kristus Jesus.»

Med tanke på att många av eder, som följa sjömännen med förböner och som även i år velat fröjda dem med julklappar, intressera sig för att höra om huru vi haft det här under julen, vill jag i korthet berätta om vår sedvanliga julfest.

Festdagen, som var utsatt till tisdagen den 27 december, hade med sig den första snön, och ehuru den var ganska sparsam, låg det dock mera julstämning i naturen än dagarna förut. Det påminde om hem och fosterbygd i nordens, och sådant är alltid kärt.

Då alla förberedelser blivit undanstökade och den stora salen i »Seamens Hall» stod prydd och färdig med de långa, dukade borden, företedde det hela en rätt festlig anblick. Tvenne

friska, vackra julgranar, sända från Sverige, stodo på plattformen, också ett bevis på omtanke av vänner i hemlandet. Då klockan slog 5, började salen fyllas av högtidsklädda gäster. Vi fingo glädja oss åt att välkomna omkring 100 svenska, norska, danska och några finska sjömän och dessutom rätt många här boende skandinaver, ävensom några engelska vänner.

Sedan alla samlats, sjöngo vi gemensamt ett par andliga sånger, varefter min man ledde i bön och hälsade de närvarande välkomna. Därefter begynte tedrickningen vid sittande bord under samspråk, och för dem, som hade sinne för musik, bjöds det ena stycket efter det andra. De flesta av sjömännen äro mycket glada åt att höra sång och musik.

Efter slutad tedrickning sjöngos naturligtvis de olika ländernas nationalsånger och det med liv och värme. — Om en liten stund kom en reslig gammal julbock in med en stor säck på ryggen. Hans oförmodade uppträdande väckte icke ringa munterhet. Sedan gästerna något lugnat sig, började han berätta, varifrån han kommit, om sin svåra resa och alla missöden, som han haft. Men nu var han glad, att han kommit igenom allt och i tid hunnit till deras fest med sina många julklappar. Han hade med sig icke mindre än 6 stora packlådor ifrån Sverige, hvilkas innehåll snart skulle delas ut.

Sedan julbocken gått sin väg och sinnena något lugnats, passade min man på att säga några allvarsord till de närvarande. Efter att hava uppläst sista delen av Uppb. 7 kap., där det talas om en stor skara av alla folk, slakten och tungomål, som en gång skall samlas inför Lammets tron, framhöll han, att här voro representanter för icke mindre än 6 nationer från skilda delar av världen, de flesta okända för varandra. Man kunde vara alldeles viss på, att det också var den sista gången vi alla utan undantag samlats här på jorden, men det var

också lika visst, att en dag skall komma, då vi alla få mötas inför Guds tron. Huru lyckligt då att tillhöra den skaran, som i vår text omtalas och som tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod.

Nu var tiden redan ganska långt framskriden och julklappsutdelningen måste taga sin början. Det åtgår ej så liten tid, innan var och en erhållit sin gåva. Och så måste man, förstas, se efter, vad man fått och vem som sänt det. Vi försöka så långt som möjligt ordna så, att gåvorna må bliva lika fördelade, och att varje mottagare måtte finna en personlig hälsning med namn och adress av givaren eller givarinnan. Alla syntes också belättna, och till sist frambar en troende styrman sitt och de övrigas hjärtliga tack till alla, som osjälviskt bidragit till att bereda dem en så trevlig afton. Så får jag då överbringa denna hälsning till dem, som arbetat och offrat tid och krafter för sjömännens jul i Sunderland.

Kommen ihåg oss uti edra böner.

Med kära hälsningar från min man och mig.

Eder i Herren

Anna Orest.

Sunderland 4 jan. 1911.

Från utresande missionärer.

Ombord på S. S. Leopoldville den 31 dec. 1910.

Kära missionsvänner!

Åter igen ute på de vida vattnen under resa till vårt kära missionsfält i Kongo vill jag genom vår missions-tidning sända kända och okända vänner en hälsning. På samma gång beder jag få uttala mitt hjärtas tack för all kärlek och välvilja, som jag överallt fått röna, där jag haft förmånen att sammanträffa med missions-

vänner. I särskild stor tacksamhets-skuld känner jag stå till vännerna i Mullsjö, där jag haft såsom mitt hem, vänner i Jönköping, Kvillsfors m. fl. platser. Gud välsigne och löne eder för allt!

Tisdagen den 20 dec. avreste jag från Mullsjö. I Jönköping stannade jag ett par timmar för att säga farväl till min lilla dotter, som fått ett hem hos släktingar där. Hela resan Jönköping—Antwerpen tog 32 timmar med ett par timmars uppehåll i Berlin. Tänk, vad man i civilisationens länder färdas fort och bekvämt! Annat får man kännas vid, då man kommer till Kongo. Jag har njutit i fulla drag, då jag på våra präktiga tåg liksom flugit fram mellan stationerna.

I Tyskland såg man litet varstädes och synnerligast i Berlin, huru folket rustade sig för den stundande högtiden. En eller flera granar stodo på nästan varje balkong. På gator, torg och öppna platser utbjödos överallt större och mindre granar. Men ju längre man kom mot Holland och Belgien, desto mera försvann allt, som talade om julen.

I Antwerpen stannade jag 2 dagar. Där fann jag just ingenting varken i butikerna, på gatorna eller i husen, som påminde om att julen stod för dörren. På ett litet torg fanns ett mindre antal granar till salu. Det sades mig, att det är mest utläningar, som köpa julgranar. I Belgien firas just ingen jul, men däremot firas nyår under mycken ståt. Jag undrade nog på, hurudan jul vi skulle få på kongobåten och om där skulle göras några extra anordningar. Men jag har varken sett eller hört något, som kunnat påminna om den för oss svenskar så kära högtiden.

Julafton kl. 9 f. m. skulle båten avgå. Vid 8-tiden kom jag dit, och då voro redan flera hundra människor samlade. Vädret var regnigt och ruskigt, men ingenting tyckes avskräcka

folket i Antwerpen från nöjet att åse kongobåtens avgång. En del anförvanter äro ju alltid där för att säga farväl till de sina. Polisen har all möda att få de besökande att i tid lämna båten, och då den är redo till avgång, är det en gråt och en jämmer, som är rörande. Då alla tåg och trossar lossats och båten lagt ut ett par meter från kajen, spelar musiken, som ljudit under en timmas tid, upp en avskedshymn. Då blottas allas huvuden, och alla, både passagerare och folket på kajen, iakttaga fullkomlig tystnad 2—3 minuter, under det båten glider ut från land. Detta är en allvarlig stund. Det kännes nästan, som om båt och allt sändes till graven.

Det finnes ingen annan missionär ombord, varken katolsk eller protestantisk. Vi äro annars icke mindre än 135 passagerare. Av dessa äro vi tre svenskar. En är officer och en vapensmed. Hädanefter skola emellertid inga utläningar vidare antagas i kongo-statens tjänst. De, som en gång äro antagna, få dock stå kvar, så länge de vilja och kunna.

Jag finner det som en gåta, att jag nu är på resa till Kongo för tredje gången och att det snart är 10 år sedan jag för första gången reste ut. Men då jag i minnet låter åren med sina erfarenheter passera revy, så finner jag, att icke så litet ligger bakom.

Tisdagen den 27:de hade vi stark sjögång, den starkaste jag någonsin varit med om. Hela natten fortsatte det på samma sätt. De senaste dagarna ha vi haft gott väder.

Nu hålla vi på att gå in till Teneriffe på Kanarieöarna, varifrån jag ämnar sända denna hälsning. Den 14 januari 1911 beräkna vi vara framme i Matadi.

De hjärtligaste hälsningar till alla missionsvänner från

tillgivne

Edv. Karlman.

Från världsmissionsfältet.

Några bilder från missionen bland batackerna på Sumatra.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Folket i Silindung hade ingen lust att mottaga Mommensen. De sade: »Om ett riskorn ligger på vägen, skola icke snart hönsen komma och plocka upp det?» Därmed menade de: Om du är ensam här och omgiven av fiender, så är det snart ute med dig. Mommensen svarade: »Men om den man, som kastat ut riskornet, jagar bort hönsen, så måste de dock lämna det i fred.» Till slut hette det vanligen: »Hur snart går du hem?» Mommensen sade: »Jag är hemma här.» Och då de hotade: »Vi skola bränna ditt hus», så svarade han: »Då bygger jag upp det igen, och den Gud, som sänt mig hit, skall straffa Eder.» Ofta hälsade de honom med orden: »Vi skola riva dig i stycken och äta upp dig.» Men då såg han leende på den, som talade, och sade: »Det är väl icke så illa menat, min vän. Du skämtar väl bara.» Emellertid gjordes många försök att genom gift och på annat sätt röja honom ur vägen. Men Herren, som utvalt honom till sitt redskap, höll sin skyddande hand över honom och välsignade hans arbete, så att han snart var omgiven av en liten skara kristna, som han fått döpa såsom förstlingar bland det vilda folket. Dessa blevo utsatta för mycken fiendskap och blevo fördrivna ur sina hus och från sina riskorn, men då slöto de sig så mycket närmare tillsammans och byggde egna byar.

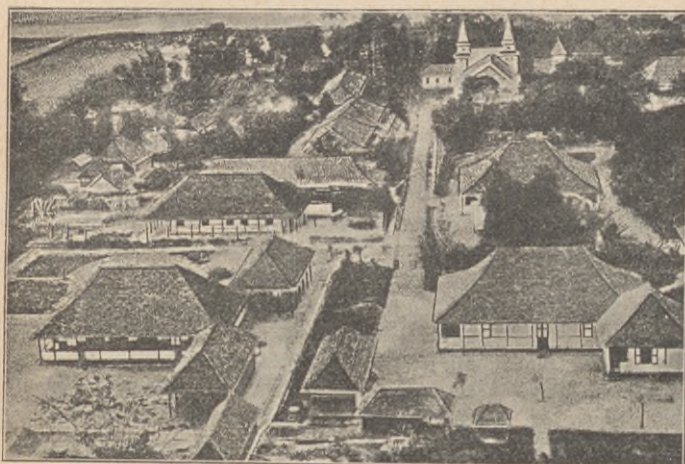
Så bildades den första kristna församlingen på en plats, som hette Huta Dame, sedermera kallad Pea Radja.

På sydvästra sidan om Tobasjön ligger det storslagna berglandskapet Bakara. Där residerade vid den tiden alla batackstammars överstepräst och konung, vilken bar den stolta titeln Singa Mangaradja, det är »den store

lejonkonungen». Han var ansedd såsom en helig man och hade oinskränkt makt. Hans omedelbara herradöme omfattade egentligen endast området omkring sjön, men dock räknade han även Silindungdalen till sitt valde och kunde därför icke stillatigande åse, att den vite mannens lära började gripa omkring sig. Han uppfordrade folket i Silindung att hämta till sig sina anhöriga, som flyttat till Mommensen i Huta Dame, ty han skulle komma dit och döda inkräktaren. Men de kristna höllo ihop och voro fast beslutna att stanna, där de voro, tillsammans med sin lärare, och, om så vore Guds vilja, dö tillsammans med honom.

I ett brev hem skrev Mommensen om dessa dagar följande: »Med stilla undergivenhet motsägo vi den 27—28 juli 1866, den för oss av vår fiende bestämda dödsdagen. Mitt i denna nödens tid fingo våra hjärtan vederkvikas genom att 20 personer mottogo det heliga dopet. Fyllda av tack till Gud stodo vi där med de nydöpta och de övriga församlingsmedlemmarne, och var och en tänkte, att vi inom några dagar skulle få blodsdoget för att sedan mottaga livets krona av Herrens hand. Men Gud, som visste, huru svaga vi voro, ville icke utsätta den unga planteringen för sådana stormar. Han ville först luttra oss ännu en tid.»

»Singa Mangaradja hade befallt folket att låta stridigheter sins emellan ligga nere, ty han skulle komma och förgöra oss. Han hade, sade han, fått denna befallning av »begus», förfädernas andar. Dessa hade nämligen av fruktan för oss lämnat Silindung och kommit till Tobasjön för att beklaga sig för Singa Mangaradja. Folket omkring sjön voro nu så trängda av alla dessa »begus», att de icke voro



Missionsstationen Pea Radja.

säkra för sina liv, såvida de icke förjagade eller dödade oss.»

»Herren gjorde dock hans hot om intet och betäckte de sina såsom en höna betäcker sina kycklingar under sina vingar.»

Den onda planen blev icke utförd. Tre dagar före den bestämda tiden råkade Singa Mangaradjas anhöriga sins emellan i en tvist, som slutade med en blodig strid. Därefter blev det långvariga fejder och underhandlingar, och under tiden kom missionen alldeles ur räkningen. Samtidigt började kopporna härja i Silindungdalen, och då erhöll folket så mycken hjälp av Mommensen och hans kamrat Johansen, att de icke längre kundetvivla på, vem som var batakernas sanne vän och välgörare.

Nu fick arbetet fortgå i fred, så länge den gamle Singa Mangaradja levde. År 1876 anlades en ny missionsstation och missionärerna kommo snart på så god fot med Tobahövdingarne, att de obehindrat fingo resa

omkring på sjöns stränder och predika evangelium.

Så lätt skulle dock icke hedendomens fästen ramla. Det hade kommit en ny Singa Mangaradja efter den gamle, och denne kunde icke tåla, att de kristna ständigt förökades.

Han umgicks även med andra stora planer. I hemlighet var han muhammedan, fast han till det yttre gällde såsom hedning. År 1877 förde de muhammedanska atschineserna i norra

Sumatra krig mot holländarne. Då avkastade Singa Mangaradja masken och förenade sig med atschineserna i den planen att göra muhammedanerna till herrar över hela Sumatra och fördriva holländarne. Då skulle det också vara slut med den kristna missionen. Han sände budskap härom till Silindungdalen och påbjöd, att alla hedningar skulle bli muhammedaner. Holländarne skickade en avdelning soldater emot honom, och det var i sista stund dessa nådde fram till missionsstationen i Bahal Batu. Ty under den följande natten omringades stationen av en



På barnavdelningen vid sjukhuset i Pea Radja.

fientlig här på 1,000 man. På själva porten till holländarnes läger uppsatte Singa Mangaradja sin krigsförklaring, som bestod i en genomstungen potatis, i vars skal ett människoansikte var inrstat. Bredvid hängdes en brinnande lunta. Detta betydde, att han skulle förbränna allt och icke vila, förrän hans folk huggit huvudet av alla vita och förstört dem, som man förstör en potatis. Tre gånger försökte han storma lägret men blev tillbakaslagen. Snart erhöi den holländska besättningen förstärkning och Singa Mangaredja blev fördriven från hela Silindungdalen.

År 1881 öppnades den första missionsstationen vid Tobasjön. Den heter Balige och har nu omkring 6,000 församlingsmedlemmar. Följande år byggdes fyra stationer, två på höjdplatån

söder om sjön och två vid sjöns sydöstra strand.

Ännu ett försök gjorde Singa Mangaradja att fördriva de kristna. Han ställde sig år 1883 i spetsen för en här på 9,000 man. Denna gång lyckades hans planer så till vida, att han förstörde och nedbrände två stationer. Missionärerna undkommo med knapp nöd. Men även nu måste han vika för holländarnes makt. Ännu ett försök till uppror gjorde han år 1887, men förgäves. Hans makt var bruten.

Nu fick landet småningom lugn under den holländska regeringens skydd. Folket började mer och mer fatta förtroende för de vita lärarne och blevo

allt villigare att lyssna till evangeliets ord. De sågo också på de kristna, att den nya läran skapade nya människor, och att tron på Kristus fördrev dödsfruktan och lät frid och glädje komma in i hjärtat.

Vi göra nu ett litet utdrag ur det Rehnska missionssällskapets senaste årsberättelse för att därmed visa missionens nuvarande ställning i dessa trakter: Församlingsmedlemmarnes antal är 93,936, i dopskolorna undervisas 7,769, skolorna äro 465, lärjungarne i dessa 23,349, i söndagsskolorna gå 24,639 barn, missionstationerna äro

41, de europeiska missionsarbetarne 68 och de infödda 660. Skolor för utbildande av infödda lärare finnas på två stationer, där 164 ynglingar få undervisning. På stationen Pea Radja är ett stort sjukhus



Missionsläkaren besöker en bataky.

och i Huta Salem är ett hem för spetsläska, där 350 av dessa olyckliga finna vård och skydd. En hantverkskola är även inrättad och en tidning utgives på folkets språk.

Den gamle Mommensen lever ännu, nu en ärevördig gubbe på 76 år, och fortsätter alltfört sitt arbete.

Så har evangelium trängt fram till Tobasjön, de hedniska batakernas helgedom. Herrens verk tillväxer här dagligen och kunskapen om Gud tilltager. Himmelrikets surdeg genomtränger folkets liv, tänkesätt, seder och bruk. Det är ingen mänsklig förtjänst, utan det är Herrens härlighet, som uppgår över öländerna i fjärran.

Missionsberättelser för barn.

Farbror Börrisson berättar.

V.

Kära vänner!

Frid i Jesus!

Vi ha nu för länge sedan passerat en del av västafrikanska kusten och seglat upp för den väldiga och på många ställen brusande Kongofloden.

Då vi kommo till Teneriffe, hade där 5 dagar förut varit ett utbrott av ett eldsprutande berg i närheten av den s. k. piken, öns högsta topp. Man hade redan fotografier och t. o. m. färglagda vykort från utbrottet att sälja, och det såg både hemsk och majestätiskt ut.

I Teneriffe var det kolarestrejk. Därför fick vår båt gå till staden Dakár på Afrikas kust för att förse sig med stenkol. När vi skulle lämna den platsen i mörka kvällen, mötte oss en väldig åskstorm med störtregn. Det gällde att ha en säker man vid styret för att föra den krängande båten fram mellan klippor och skär. Jag tänkte på Jesus, den säkre kaptenen på vår levnads farkost bland världens skär.

På kyrkogården i Dakár ha vi en av våra kära kongomissionärer begravnen, nämligen O. Söderström. Han dog där på resa hem år 1905. Ett enkelt kors visar hans grav, men ingen lägger en blomma på densamma på denna främmande kust. Dock, vad han sått på missionsfältet blommar och bär rika skördar.

Vi ha ock rest förbi flera andra av

våra kamraters gravar. De ha inga kors utan ha sin plats i den djupa böljans famn, där de vila till uppståndelsens morgon. Då skall var och en uppstå till sin härliga del.

Hur ofta man än ser den väldiga Kongofloden, kan man ej undgå att betagas av dess majestät. Redan dagen innan vi nå fram till mynningen, har dess vatten givit havet en mörkare färg.

Jag glömmer aldrig den sorgliga syn, jag såg, första gången vår båt gled in i Kongos mynning. Vi mötte en roddbåt med en vit man uti samt svarta roddare. Den vite var lotsen, en dansk. Han svor och hojtade och slog roddarna med en kantig flodhästhudremsa. Roddarna sutto än på roddbrädet, än lågo de baklänges med benen i vädret och tappade årorna. De hade fått för mycket av den flytande europeiska civilisationen, brännvinet. De voro druckna. Samma båt, som för ut en eller några missionärer till detta folks räddning, för ut tusentals liter sprit till dess plåga och fördärv. Hela min harm reser sig mot denna förbannelsebringande hantering. Och jag vet, att vi skola kämpa som en enig skara emot all synd och all orättfärdighet i detta land, ja överallt, till dess vi vunnit seger.

Kära hälsningar till alla.

C. N. Börrisson.

Kinkenge den 8 dec. 1910.

Restur för missionär K. J. Pettersson.

Februari.

- Den 1 Wilske Klefva.
- » 2 Nedre Klefva.
- » 3 Vårgårda.
- » 4 Pästorp.
- » 5 Brätensby.
- » 6 Landa.
- » 7 Kvinnerstad.
- » 8 Asklanda.
- » 9 Ljur.

Kollekt upptagas tacksamt för missionen.

- Den 10 Norunga Norra.
- » 11 Åred.
- » 12 Norunga.
- » 13 Norska Skogsbygd.
- » 14 Kärtared.
- » 15 Horla.
- » 16 Eklanda.
- » 17 Lerum.
- » 18—19 Alingsås.

Svenska Missionsförbundets Expedition.